

မရိုးနိုင်သော အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များ

ဟောမာန်အိပ်

ပြန်ဆိုစုစည်းသည်။

mgyoe.com

မရိုးနိုင်သော
အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များ

ဟောမာန်အိမ်

ပြန်ဆိုစုစည်းသည်။

HME0005

1,800.00 KS

မိုးနိုင်သောအိမ်ရာဝင်ပုံပြင်များ၊ ဟောမာန်အိမ်

စာမျက်နှာ ၁၀၂ မျက်နှာ၊ ၁၄.၅ ဝင်ဘီ x ၂၀.၇ ဝင်ဘီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျွဲ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ ပရိသတ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၀၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၁၅ စိတ်ကူးချိုချို၏ ပထမအကြိမ်။

ရောင်းဈေး ၁၈၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

1. THE FOOLISH RABBIT	၁
အသည်းငယ်တဲ့ ယုန်ကလေး	၃
2. THE SUN AND THE WIND	၆
လေနဲ့ နေ	၇
3. THE MARK OF AN ANGEL	၉
နတ်သမီးရဲ့ အမှတ်အသား	၁၀
4. THE LITTLE BLUE ENGINE	၁၂
အပြာရောင် စက်ခေါင်းလေး	၁၄
5. THE FAIRY MOUND	၁၇
နတ်သမီးတောင်ပို	၁၉
6. WHY THE BEAR HAS A STUMPY TAIL	၂၁
ဝက်ဝံအမြီး ဘာကြောင့်တိုသလဲ	၂၂
7. THE OSTRICH AND THE HEDGEHOG	၂၃
ငှက်ကုလားအုတ်နှင့် ဖြူကောင်အပြေးပျံပွဲ	၂၄
8. POOR ZIPPY	၂၆
သနားစရာကြက်ပေါက်လေး ဇစ်ပီ	၂၈

9. THE KNIGHT 'S TEN THOUSAND JEWELS	၃၀
သူရဲကောင်းနဲ့ ရတနာများ	၃၂
10. THE LION AND THE MOUSE	၃၄
ခြင်္သေ့ကြီးနဲ့ ကြွက်ကလေး	၃၅
12. THE FAT PANCAKE	၃၇
ဘိန်းမုန့်ကြီး	၃၉
13. THE WHISPERING REEDS	၄၁
ကျူပင်များကပြောတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်	၄၃
14. A BRIDGE IN THE SKY	၄၅
ကောင်းကင်ပေါ်က တံတား	၄၆
15. THE THREE BILLY GOATS GRUFF	၄၈
ဆိတ်ကလေးသုံးကောင်၏ စွန့်စားခန်း	၅၀
16. THE MAGIC POT	၅၂
မှော်အိုးကလေး	၅၄
17. THE MISSING DONKEY	၅၇
နံ့အတဲ့ မောင်န	၅၉
18. THE BOY WHO DIDN'T TELL THE TRUTH	၆၁
လိမ်ပြောတတ်တဲ့ ကောင်လေး	၆၂
19. THE PIXIES' FLOWERS	၆၄
ကျူးလစ်ပန်းနဲ့ နတ်သူငယ်လေးများ	၆၆
20. SHIRO, THE FAITHFUL DOG	၆၈
သစ္စာရှိတဲ့ ခွေးလေးရှိယို	၇၀
21. THE KING OF THE FISH	၇၃
ငါးတို့ရဲ့ ဘုရင်	၇၄

22. GIFTS FROM THE STARS	၇၆
ကြယ်လေးများရဲ့ လက်ဆောင်	၇၇
23. THE GREAT BIG TURNIP	၇၉
မုန်လာဥကြီး	၈၁
24. THE CRYSTAL CAVE	၈၃
သလင်းလိုက်ဂူ	၈၅
25. WHY SUNBIRD IS SO SMALL	၈၇
နံပြီစုတ် ဘာကြောင့်သေးသလဲ	၈၉
26. ONE AT A TIME	၉၁
တစ်ကြိမ်မှာ တစ်ကောင်	၉၂
27. THE THIRSTY CROW	၉၄
ရေငတ်နေသော ကျီး	၉၅
28. THE KING WHO WANTED TO VISIT THE MOON	၉၆
လပေါ်ကိုအလည်သွားတဲ့ ဘုရင်ကြီး	၉၈
29. THE MAGPIE'S NEST	၁၀၀
ငှက်ကျားရဲ့ အသိုက်	၁၀၁

THE FOOLISH RABBIT

IN THE JUNGLE, LONG AGO, A RABBIT LAY asleep. He was dreaming, and in his dream the world was falling to pieces. Suddenly a monkey dropped a coconut from a tree. It thudded on to the ground behind the sleeping rabbit. The rabbit was woken by the noise, and jumped to his feet at once. 'Oh, no!' he cried. 'I wasn't dreaming after all! The world is falling to pieces!' And off he ran, as fast as his legs would carry him.

He ran past another rabbit who called out, 'Why are you running so fast?'

'Haven't you heard?' said the first rabbit. 'The world is falling to pieces!'

The second rabbit began to run too. The two rabbits met another rabbit, and another, until soon there were hundreds of rabbits running as fast as they could.

The rabbits met a deer and she joined in too. Then the deer saw a fox, and the fox saw an elephant. Together, all the animals raced through the jungle.

Soon they passed the lion. He heard them cry out that the world was falling to pieces, but he didn't believe them. He roared loudly.

All the animals stopped as soon as they heard the lion's roar, for the lion, after all, is King of the Jungle.

'Why are you all running so fast?' asked the lion.

'Because the world is falling to pieces!' they chorused.

'How do you know?' said the lion.

'The fox told me,' replied the elephant.

'The deer told me,' added the fox.

'One of the rabbits told me,' whispered the deer.

'Which rabbit?' bellowed the lion.

The little rabbit stepped forward.

'How do you know that the world is falling to pieces?' asked the lion.

'I heard it,' gasped the rabbit.

'Show me where you heard it,' said the lion.

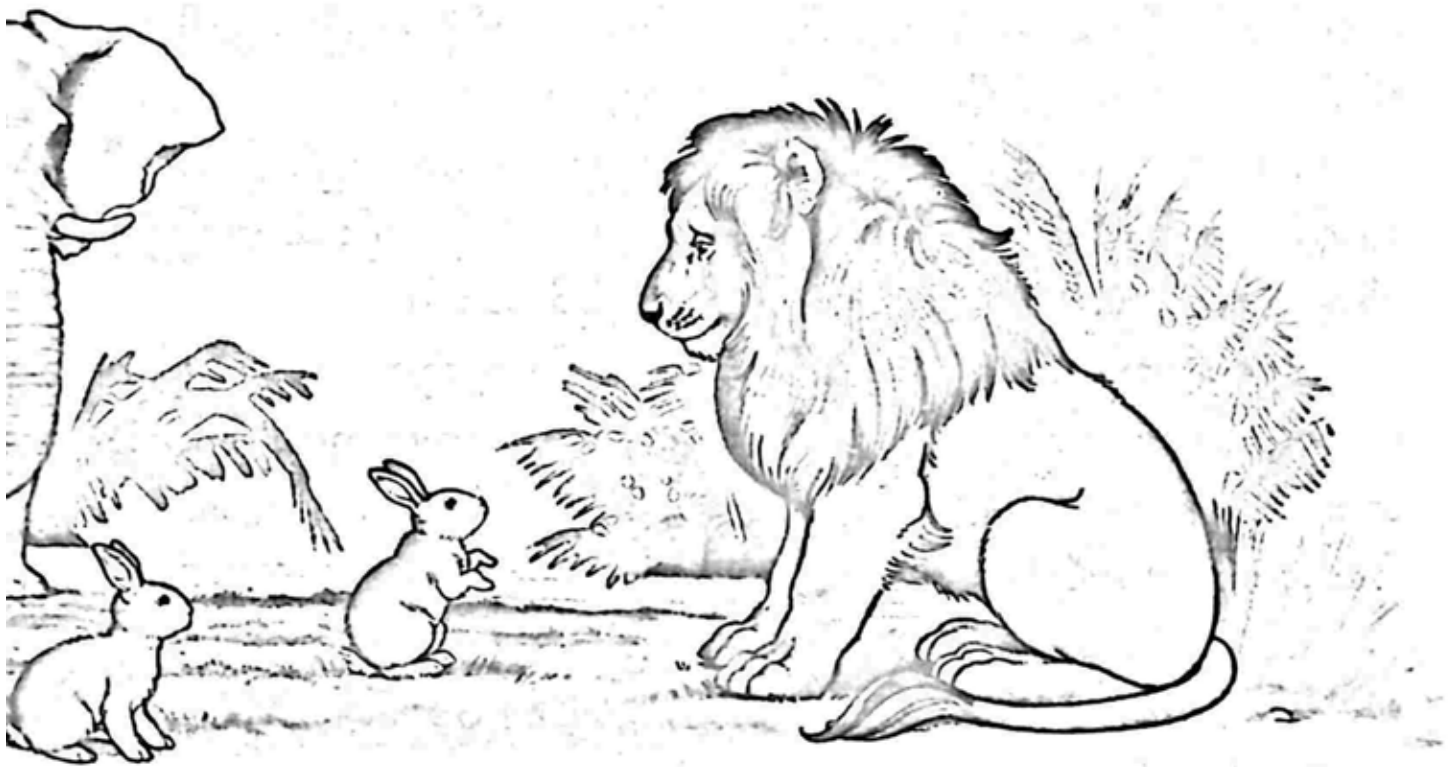
So all the animals ran back to where the rabbit had been sleeping. There, on the ground, lay the coconut. The lion looked at it.

'This coconut must have fallen out of the tree while you were asleep!' he laughed. 'That's the noise you heard, you silly rabbit.'

The animal heaved a huge sigh of relief. The world was not falling apart after all.

'Thank you,' they said to the lion. 'You are so very wise. We might have carried on running for ever.'

အသည်းငယ်တဲ့ ယုန်ကလေး

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တောနက်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ ယုန်ကလေးတစ်ကောင် အိပ်ပျော်နေသတဲ့။ သူ့ရဲ့အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ကမ္ဘာကြီးက တစ်စစီ ပြိုကျသွားတယ်လို့ မက်နေတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သစ်ပင်ပေါ်က မျောက်တစ်ကောင်ရဲ့ လက်ထဲက အုန်းသီးဟာ လွတ်ကျသွားပြီး ယုန်ကလေးအိပ်နေတဲ့အနားကို ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားပါရော။ အသံကြောင့်လန့်နိုးသွားတဲ့ယုန်လေးဟာ ချက်ချင်း ခုန်ထလိုက်တယ်။ “အား... ငါ အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာကြီး တကယ်ပြိုနေပြီ” လို့ အော်ပြီး ထွက်ပြေးတော့တာပေါ့။ သူက ကြောက်လွန်းလို့ သူ့ခြေထောက်တွေနဲ့ ပြေးနိုင်သမျှ မြန်မြန်ပြေးတယ်။

သူပြေးနေတာကိုမြင်တဲ့ တခြားယုန်လေးတစ်ကောင်က သူ့ကိုမေးတယ်။

“ဟေ့ မင်းဘာဖြစ်လို့ အရမ်းပြေးနေတာလဲ”

ယုန်လေးက “မင်းမကြားဘူးလား၊ ကမ္ဘာကြီးပြိုကျနေပြီ” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

အဲဒီယုန်လေးကလည်း ကြောက်ပြီး သူ့နဲ့အတူ လိုက်ပြေးတယ်။ ဒီကနေ

နောက်ထပ်ယုန်တစ်ကောင်၊ နောက်ထပ်ယုန်တစ်ကောင်နဲ့တွေ့ပြီး တိုးတိုးလာ လိုက်တာ ယုန်တွေအုပ်လိုက်ကြီး ပြေးနေတာဖြစ်လာတာပေါ့။

နောက်တော့ ယုန်အုပ်ကြီးဟာ သမင်နဲ့တွေ့ပြီး သမင်ကလည်းကြောက်လို့ သူတို့နဲ့တူတူလိုက်ပြေးတယ်။ အဲဒီကနေ မြေခွေး၊ ဆင်တို့လည်း သိသွားကြပြီး တိရစ္ဆာန်တွေအားလုံး အလန့်တကြားနဲ့ပြေးကုန်ကြတာပေါ့။

တိရစ္ဆာန်တွေဟာ ပြေးနေရင်း ခြင်္သေ့နဲ့ဆုံတယ်။ သူတို့က ကမ္ဘာကြီးပြိုကျ နေပြီလို့ အော်နေတာကို ခြင်္သေ့ကကြားပေမဲ့ မယုံကြည်ဘူးတဲ့ကွယ်။ ခြင်္သေ့က အကျယ်ကြီးဟိန်းလိုက်တော့ တိရစ္ဆာန်တွေအားလုံး ပြေးနေရာကရပ်သွားတယ်။ ခြင်္သေ့ကတော့ဘုရင်ဆိုတော့ သူတို့ကြောက်ရတယ်လေ။

“မင်းတို့တွေ ဘာလို့ ပြေးနေကြတာလဲ” ခြင်္သေ့က မေးတယ်။

“ကမ္ဘာကြီးပြိုကျနေပြီ” လို့ သူတို့အားလုံး တညီတညာတည်း ဖြေကြတယ်။

“ဘယ်လိုသိတာလဲ” လို့ ခြင်္သေ့က ထပ်မေးတယ်။

ဆင်က “မြေခွေးက ကျွန်တော့်ကိုပြောတာ”

မြေခွေးက “သမင်ကပြောတာ”

သမင်က “ယုန်တစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကိုပြောတာ” လို့ ကြောက်ကြောက် ရွံ့ရွံ့နဲ့ဖြေတယ်။

“ဘယ်ယုန်လဲ” လို့ခြင်္သေ့က ဟောကံလိုက်တယ်။

ယုန်လေးတစ်ကောင်က ရှေ့ကိုထွက်လာတယ်။

“နေပါဦး၊ ကမ္ဘာပြိုကျပြီလို့ မင်းက ဘယ်လိုသိတာလဲ” လို့ ခြင်္သေ့ကမေး တယ်။

“ကျွန်တော် ကြားလာတာပါ” လို့ ယုန်လေးက ဖြေတာပေါ့။

“မင်းက ဘယ်လိုကြားတာလဲ ငါ့ကိုပြစမ်း” လို့ ခြင်္သေ့ကပြောတာနဲ့ သူတို့ အားလုံး ယုန်လေးအိပ်ခဲ့တဲ့နေရာကို ရောက်လာကြတာပေါ့။ အဲဒီမှာ အုန်းသီး တစ်လုံးကို မြေကြီးပေါ်မှာတွေ့ကြရတယ်။ ခြင်္သေ့က အုန်းသီးကိုကြည့်ပြီးရယ် တယ်။

“မင်းအိပ်နေတုန်း အုန်းသီးက ကျလာတာ။ အုန်းသီးအသံက မင်းကြားတဲ့ ကမ္ဘာပြိုတဲ့အသံဖြစ်မယ်” လို့ ပြောပြသတဲ့။

ခြင်္သေ့က ယုန်လေးကို “မင်းက သိပ်အသည်းငယ်တာပဲ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။
 တိရစ္ဆာန်တွေလည်း ကမ္ဘာမပြိုဘူးဆိုမှ စိတ်သက်သာရာရသွားကြသတဲ့။
 သူတို့က ခြင်္သေ့ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပြီး “ခင်ဗျားက သိပ်တော်တာပဲ၊ မဟုတ်
 ရင် ငါတို့တွေ ဒီလိုပဲပြေးလွှားနေရတော့မှာ” လို့ ပြောကြသတဲ့ကွယ်။ ။

THE SUN AND THE WIND

THE WIND HAD BEEN BLOWING VERY HARD ALL morning. By lunchtime he was really beginning to feel very pleased with himself. He looked at the sun who was beaming brightly above the hilltops.

'I'm stronger than you,' said the wind to the sun.

'No, you're not,' the sun smiled back.

'Yes, I am,' repeated the wind.

'No, you're not,' insisted the sun.

'Yes, I am.'

'No, you're not.' The sun began to get rather angry.

'Very well then,' said the wind. 'Do you see that man down there? Let's see which of us can be the first to make him take off his coat.'

'Alright,' said the sun. 'I agree.'

So the wind began to blow. He puffed and puffed for all he was worth and the man's coat flapped in the strong breeze. But the more the wind blew, the more the man hugged his coat closely to him. He would *not* take it off.

'Now it's my turn,' smiled the sun.

The sun shone his sunny beams all over the man's face and body. The man began to feel warmer and warmer. He unbuttoned his coat. The sun's rays beat down until the man felt so hot he took off his coat and sat down.

'I've won,' laughed the sun.

လေနဲ့ နေ

လေဟာ တစ်မနက်လုံး ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်နေတယ်။ နေ့လယ်ချိန်လောက် ရောက်လာတော့ သူ့လုပ်ရပ်ကို သူ့အရမ်းကျေနပ်အားရလာသတဲ့။ ဒါနဲ့ တောင်ကုန်းတွေရဲ့အပေါ်မှာ လင်းလက်တောက်ပနေတဲ့နေကို ကြည့်ပြီးပြောတယ်။

“ငါက မင်းထက် သန်မာတယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ မသန်မာပါဘူး” လို့ နေကပြုံးပြီးပြန်ပြောတာပေါ့။

“မဟုတ်ဘူး ငါက ပိုအစွမ်းရှိတယ်” လို့ လေကထပ်ငြင်းသတဲ့။

နေကလည်း “မဟုတ်ဘူး” လို့ ထပ်ပြောတယ်။

လေက လက်မခံဘဲ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောနေတာကြောင့် နေကစိတ်ဆိုးလာသတဲ့။ ဒါနဲ့ လေကပြောတယ်။

“ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒီအောက်က လူကိုမင်းမြင်လား။ သူ့ရဲ့ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့သူက ပိုစွမ်းတယ်လို့ လက်ခံရမယ်။ ပြိုင်မလား”

နေကလည်း သဘောတူလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် လေဟာသူ့အစွမ်းကိုအားကုန်သုံးပြီး လေကိုပြင်းပြင်းတိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လေကပြင်းလာလေလေ အဲဒီလူကသူ့ကုတ်အင်္ကျီကို သူ့ကိုယ်မှာဆွဲကပ်ထားလေလေပဲ။ လေ ဘယ်လောက်ကြိုးစားပြီး လွင့်ထွက်မတတ်တိုက်တိုက် အဲဒီလူကတော့ သူ့အင်္ကျီကိုမချွတ်ဘူးတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ နေရဲ့အလှည့် ရောက်လာတာပေါ့။

နေက သူ့ရဲ့ရောင်ခြည်တွေကို အဲဒီလူရဲ့မျက်နှာနဲ့ ကိုယ်ပေါ်ကိုကျအောင် ပြုလုပ်လိုက်သတဲ့။ လူသားဟာ နေရောင်ရဲ့အပူဒဏ်ကြောင့် ပူအိုက်သထက် ပူအိုက်လာပြီး သူ့ကုတ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို မြုတ်လိုက်တယ်။ နေဟာ လူသားအင်္ကျီချွတ်တဲ့အထိ သူ့ရောင်ခြည်ကိုလွှတ်လိုက်ပြီး အနိုင်ရသွားပါတော့တယ်။ ။

THE MARK OF AN ANGEL

ONCE UPON A TIME A LITTLE GIRL FELL ASLEEP in the long grass at the bottom of her garden. She had been playing in the sunshine all day long, and was soon fast asleep.

As she lay there, she was seen by an angel.

'What a pretty child!' whispered the angel to herself.

'She must have been stolen from Heaven.'

So the angel flew down to the garden, and touched the little girl's cheeks just at the places where a smile ends.

As soon as she touched her, she realised that this was a human child who belonged on the earth, not in Heaven. So leaving the little girl to sleep peacefully, she flew away.

But the angel's fingers had left soft marks on the little girl's skin. That is why, when she smiles now, two little dimples appear, one on each cheek.

နတ်သမီးရဲ့ အမှတ်အသား

တစ်ခါတုန်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူမရဲ့ ဥယျာဉ်ထဲက မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်း တွေပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေသတဲ့။ မိန်းကလေးဟာ နေရောင်ထဲမှာ တစ်နေကုန်လိုလို ဆော့ကစားနေခဲ့ပြီး ပင်ပန်းလို့ အိပ်ပျော်နေတာပေါ့ကွယ်။

ကလေးမလေး အိပ်ပျော်နေတာကို ကောင်းကင်က နတ်သမီးတစ်ပါးက တွေ့ သွားသတဲ့။

“ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ ကလေးလေးလဲ။ နတ်ပြည်က လာ တာပဲဖြစ်ရမယ်” လို့ နတ်သမီးက ရေရွတ်မိသတဲ့။

ဒါ့ကြောင့် နတ်သမီးဟာ ဥယျာဉ်ထဲကို ဆင်းလာပြီး ရယ်လိုက်ရင် နှုတ်ခမ်း ထောင့်စွန်းလောက်ကျမယ့် ကလေးရဲ့ ပါးနေရာလေးနှစ်ဖက်ကို လက်နဲ့ ကိုင်လိုက် တာပေါ့။

ကလေးကို ထိလိုက်မိတာနဲ့ ကလေးဟာ နတ်ပြည်က မဟုတ်ဘဲ လူ့ပြည်က

THE LITTLE BLUE ENGINE

THE LITTLE TRAIN PUFFED ALONG MERRILY. Her carriages were full of toys and food for the children on the other side of the mountain. There were teddy bears, cars, aeroplanes, dolls, books and every other kind of toy you could ever wish for. And there were rosy apples, juicy oranges, lollipops and nuts. 'Toot, toot!' said the little train proudly.

Then, all of a sudden, she stopped. 'Oh, dear!' cried all the toys. 'Whatever's the matter?'

The little train looked sad. She didn't know why, but she seemed to be stuck. Her wheels just wouldn't move.

'Don't worry,' said the toy clown. 'Here comes a shiny new engine. We'll ask him to help us.'

But the shiny new engine just snorted. 'I'm much too new and important to pull you over the mountain!' he said. And off he went.

The toys looked sad. It seemed as if the children wouldn't get their presents after all. But the clown was sure everything would work out alright in the end.

'Look!' he cried. 'Here's another engine. He looks very big

and strong. Let's ask him if he will help us.'

But the big strong engine just laughed. 'I'm far too big and strong to pull such a tiny little train,' he boomed. 'I pull trains which are loaded with big machines for factories. I couldn't possibly pull a trainload of toys!' And off he went.

But the toy clown didn't give up. In the distance he could see a little blue engine. It was a very tiny engine, but it seemed friendly and cheerful.

'Little blue engine,' shouted all the toys. 'Can you please help us take all these gifts to the children on the other side of the mountain?'

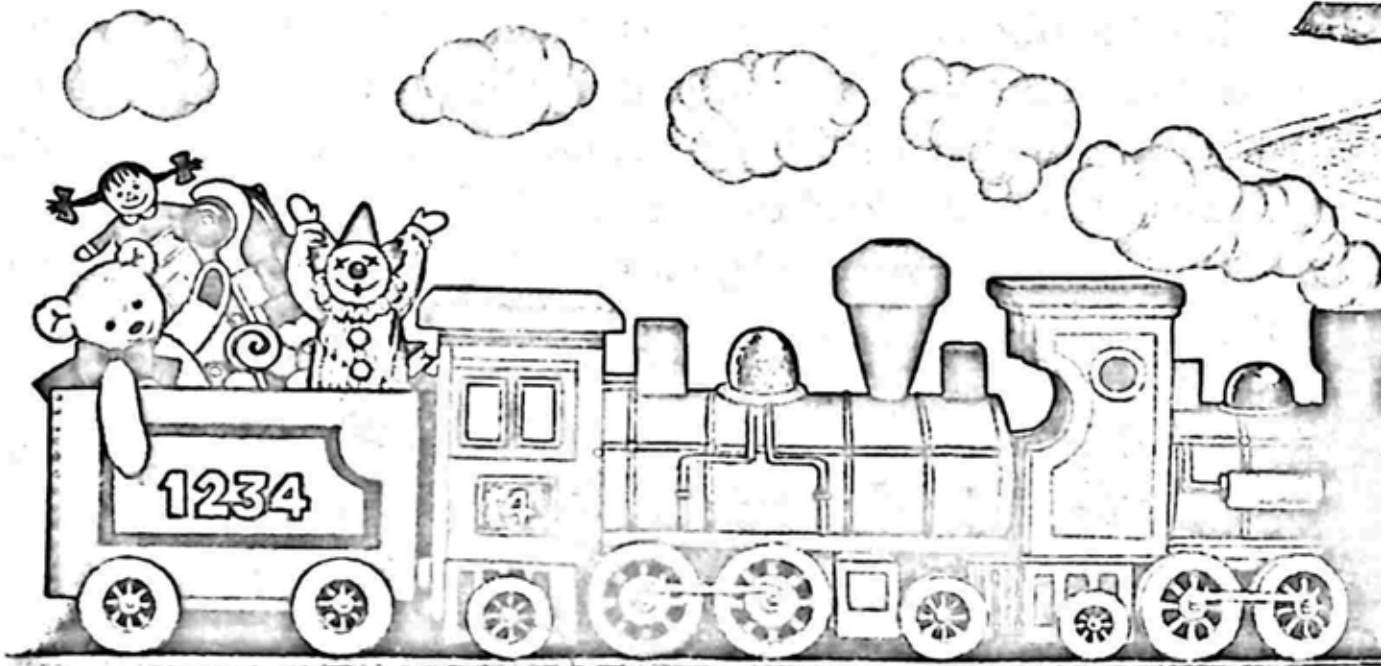
'Well, I'm very tiny,' said the little blue engine, 'but I'll have a go!' And she hitched herself to the little train.

'Hurray!' shouted the toys as the little blue engine tugged and pulled and tugged and pulled. Slowly, the train began to move again.

Up and up climbed the little blue engine until at last she reached the top of the mountain. Then down, down she went to the town in the valley where the girls and boys lived. The toys all cheered, and the little blue engine puffed proudly.

'I knew I could,' she said.

○

အပြာရောင် စက်ခေါင်းလေး

တစ်နေ့မှာ ရထားလေးတစ်စီးဟာ ပျော်ရွှင်စွာမောင်းနှင်လာသတဲ့။ ရထားလေးပေါ်မှာ တောင်ရဲ့တစ်ဖက်ခြမ်းမှာနေတဲ့ကလေးတွေအတွက် လက်ဆောင် အရုပ်တွေ၊ အဝတ်အစားတွေ ပါတာပေါ့ကွယ်။ တက်ဒီဝက်ဝံရုပ်လေးတွေ၊ ကားလေးတွေ၊ လေယာဉ်ပျံ၊ အရုပ်မလေးတွေ၊ စာအုပ်တွေနဲ့ ကလေးတို့အကြိုက် ပစ္စည်းလေးတွေအကုန်ပါတာပေါ့။ ဒါ့အပြင် စားစရာ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီး၊ သကြားလုံးတွေလည်း ပါသတဲ့။ ရထားလေးဟာ “တူ၊ တူ” နဲ့အော်ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ခရီးဆက်သတဲ့။

ခရီးဆက်လာတုန်း ရုတ်တရက် ရထားလေးကရပ်သွားပါရော။

“အိုး.....ချစ်စရာ ရထားလေး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ” လို့ အရုပ်လေးတွေက မေးကြတယ်။

ရထားလေးက ဝမ်းနည်းနေသလိုပဲ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိဘူးပေါ့။ လှုပ်လို့လည်းမရသလို ဘီးတွေကလည်း မရွေ့တော့ဘူးတဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ လူရွှင်တော်အရုပ်လေးကပြောတယ်။

“ဟေး.....မစိုးရိမ်နဲ့။ စက်ခေါင်းအသစ်တစ်ခုလာနေတယ်။ အကူညီတောင်း

mgyoe.com

ကြည့်ရအောင်”

ဒါပေမဲ့ စက်ခေါင်းအသစ်က အကူညီကို မပေးနိုင်ဘူးတဲ့။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ကို ရထားဆွဲမပေးနိုင်သေးဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ အရမ်းကိုသစ်လွန်းပြီး အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေရှိသေးတယ်” လို့ပြောပြီး ထွက်သွားသတဲ့။

အရုပ်လေးတွေ အကုန်ဝမ်းနည်းသွားကြသတဲ့။ ဒီလိုဆိုရင် ကလေးတွေကို လက်ဆောင်မပေးနိုင်တော့ဘူးကိုး။ ဒါပေမဲ့ လူရွှင်တော်အရုပ်လေးကတော့ တစ်ခုခုအဆင်ပြေမှာပါလို့တွေးပြီး လက်မလျော့ဘူးတဲ့။

“ကြည့်စမ်း၊ နောက်ထပ်စက်ခေါင်းတစ်ခုလာပြီ။ အရမ်းကြီးပြီး သန်မာတယ်။ သူကူညီနိုင်မလား မေးကြည့်ရအောင်”

ဒါပေမဲ့ စက်ခေါင်းကြီးက ရယ်သတဲ့။

“ဒီလို ရထားသေးသေးလေးကိုဆွဲဖို့ မတန်အောင် ငါကကြီးမားသန်မာတယ်။ ငါက စက်ရုံတွေအတွက် စက်တွေတင်ထားတဲ့ ရထားကြီးတွေကိုပဲဆွဲတာ။ အရုပ်တွေတင်ထားတဲ့ ရထားကိုမဆွဲဘူး” လို့ စက်ခေါင်းကြီးက ပြောလိုက်ပြီး ထွက်သွားတာပေါ့ကွယ်။

လူရွှင်တော်အရုပ်လေးကတော့ လက်မလျော့ပါဘူး။ ဟိုးအဝေးမှာ လာနေတဲ့ အပြာရောင်စက်ခေါင်းလေးကို မြင်နေရတာကိုး။ စက်ခေါင်းလေးက သေးသေးလေးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဖော်ရွေပြီးပျော်တတ်တဲ့ပုံပဲတဲ့။

“အပြာရောင်စက်ခေါင်းလေး၊ တောင်ရဲ့တစ်ဖက်က ကလေးတွေဆီ အရုပ်တွေအားလုံးရောက်အောင် ရထားဆွဲပေးပါလား” လို့ အရုပ်တွေအားလုံးက တစ်ပြိုင်တည်း ပြောလိုက်ကြတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မက အရမ်းသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်” လို့ စက်ခေါင်းလေးကပြောပြီး သူ့ကိုယ်သူ ရထားလေးမှာ တွဲချိတ်လိုက်တယ်။

စက်ခေါင်းလေးက စက်နှိုးပြီးစရွေ့ဖို့လုပ်တာနဲ့ အရုပ်တွေအားလုံးက “ဝေး” လို့ ပျော်ရွှင်စွာအော်လိုက်ကြတယ်။ ရထားလေးက တဖြည်းဖြည်းစရွေ့လာတယ်။

စက်ခေါင်းလေးဟာ တောင်ထိပ်ပေါ်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်းတက်သွားတယ်။

နောက်တော့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆင်းသွားပြီး ကလေးငယ်လေးတွေနေတဲ့
 မြို့ထဲကို ဝင်သွားသတဲ့။ အရုပ်ကလေးတွေအားလုံးဟာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွား
 ကြပြီး အပြာရောင်စက်ခေါင်းလေးက ဝုံကြွားစွာပြောလိုက်တယ်။
 “ငါလုပ်နိုင်မယ်ဆိုတာ သိတယ်”

THE FAIRY MOUND

ONE BRIGHT SUMMER'S DAY, A WOMAN WAS IN her kitchen baking bread. Her baby daughter was playing on a rug nearby.

Suddenly, the back door opened. The woman looked round and saw a beautiful lady standing there. She looked as though she was very tired.

'Come in,' said the woman. 'Come in and sit down.'

'You're very kind,' said the lady, 'but I am in a hurry. I have come to ask if you will do something for me.'

Just at that moment, the baby put out her hand to grasp the lady's fine green gown. But her hand closed on nothing, as if she had tried to grasp a sunbeam. Startled, the woman realised that the lady was a fairy!

'If it is something I can do, then I will be happy to do it,' the woman replied, stumbling over her words a little because she had never in her life come face to face with a fairy before.

'Every time you throw your dish water on to the green mound near your back door,' explained the fairy, 'the water soaks through the grass and drips down on to my bed below.'

'Oh, I'm so sorry,' exclaimed the woman. 'I had no idea! I prom-

ise I will never again throw water on to the green mound.'

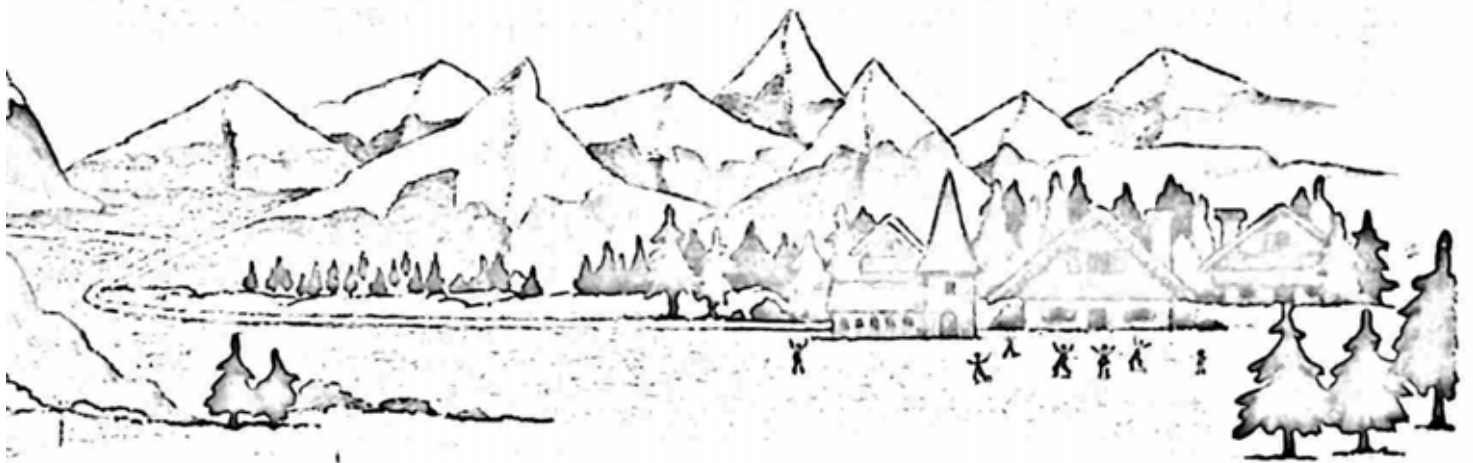
'Thank you,' smiled the fairy. 'And as you've been so kind, I would now like to help you. If you ever find you do not have time to mend your children's clothes or make new clothes for them, just leave your things on the green mound before you go to bed.'

And with that, the fairy slipped silently away.

After the fairy's visit, the woman often left wool and linen on the green mound. The following morning she found jerseys knitted and clothes sewn and ready to wear. For the fairies, you see, sleep all day and work all through the night.

Never again was any water thrown on the green mound. And on still, silent nights the woman often heard the fairies singing sweetly as they went peacefully about their work.

နတ်သမီးတောင်ပို

ကြည်လင်လှပတဲ့ နွေရာသီရဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ မိန်းမကြီးတစ်ဦးဟာ မီးဖိုထဲမှာ ပေါင်မုန့်ဖုတ်နေသတဲ့။ သူမရဲ့ကလေးငယ်လေးကတော့ အနားက ဖျာပေါ်မှာ ကစားနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အနောက်ဘက်တံခါးက ပွင့်သွားပြီး လှပတဲ့ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးရပ်နေတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ မိန်းမပျိုလေးဟာ လှပပေမဲ့ ပင်ပန်းတဲ့ပုံပေါ်နေတယ်တဲ့ကွယ်။

“ဝင်လာပြီး ထိုင်ပါဦး” လို့ မိန်းမကြီးက ဖိတ်ခေါ်လိုက်တော့

“ရှင်က အရမ်းကြင်နာတတ်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအချိန်မရလို့ပါ။ အကူအညီတောင်းစရာလေးရှိလို့ ဒီကိုလာခဲ့တာပါ” လို့ မိန်းမပျိုလေးက ပြန်ပြောသတဲ့။

သူတို့စကားပြောနေတုန်းမှာပဲ ဖျာပေါ်မှာကစားနေတဲ့ကလေးက မိန်းမပျိုရဲ့ လှပတဲ့ဂါဝန်အစလေးကို လှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နေရောင်ကိုဖမ်းဆုပ်ဖို့ ကြိုးစားသလိုပဲ ဘာကိုမှဖမ်းမမိဘူးတဲ့ကွယ်။ မိန်းမကြီးက မိန်းမပျိုလေးဟာ နတ်သမီးပဲလို့ သိသွားတာပေါ့။

“ငါကူညီပေးနိုင်တာရှိရင် ဝမ်းမြောက်စွာနဲ့ကူညီမှာပါ” လို့ မိန်းမကြီးက ပြောတယ်။ နတ်သမီးကိုအပြင်မှာ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတာကြောင့် သူမအသံတွေက တုန်ရီနေတယ်။

“ရှင် အိမ်နောက်ဖက်တံခါးဘေးက တောင်ပို့အနီးမှာ ပန်းကန်ဆေးရေတွေ သွန်တိုင်း ရေတွေက မြက်ခင်းကိုကျော်ပြီး ကျွန်မအိပ်ရာအထိ ရောက်လာလို့ပါ” လို့ နတ်သမီးက ရှင်းပြတယ်။

“အိုး.....စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်မ မသိခဲ့ဘူး။ နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ ရေမသွန်တော့ပါဘူး” လို့ မိန်းမကြီးက ပြောလိုက်တယ်။

နတ်သမီးက ပြုံးနေပြီး ပြန်ပြောသတဲ့။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရှင်ကအရမ်းကိုကြင်နာတတ်တော့ ကျွန်မလည်း အကူအညီပြန်ပေးချင်ပါတယ်။ ကလေးရဲ့အင်္ကျီတွေချုပ်ဖို့ အချိန်မရှိဘူးဆိုရင် အိပ်ရာမဝင်ခင် အစိမ်းရောင်တောင်ပို့နားမှာသာ လာချထားလိုက်ပါ”

ပြောပြီးတဲ့နောက် နတ်သမီးဟာ အဝေးကိုပျံသန်းသွားပါရောတဲ့။

နတ်သမီးနဲ့တွေ့ဆုံပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ မိန်းမကြီးဟာ တောင်ပို့နားမှာ အဝတ်စတွေ၊ အပ်ချည်တွေကိုချထားသတဲ့။ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာတော့ အဆင်သင့်ဝတ်လို့ရတဲ့ ဝတ်စုံလေးတွေကို တွေ့ရတယ်။ နတ်သမီးတွေက နေ့မှာ အိပ်နေပြီး ညကျမှ အလုပ်လုပ်တာကိုသိရတာပေါ့ကွယ်။

မိန်းမကြီးဟာ တောင်ပို့နားမှာ ရေဘယ်တော့မှ မသွန်တော့ဘူးတဲ့။ တိတ်ဆိတ်တဲ့ညတွေဆို နတ်သမီးတွေရဲ့ သာယာတဲ့သီချင်းဆိုသံလေးတွေကို ကြားရတတ်သတဲ့။ ။

WHY THE BEAR HAS A STUMPY TAIL

ONE DAY, IN THE MIDDLE OF WINTER, THE FOX came slinking home with a string of fish he had stolen from a poor, unfortunate fisherman. On the way, he met the bear.

'Where did you get all those fish?' gasped the bear, licking his lips at the sight of so much delicious food.

'I caught them myself,' replied the fox proudly.

'Goodness me!' exclaimed the bear. 'You must be very clever. Will you teach me how to catch fish too?'

'Oh, it's terribly easy,' smiled the sly fox. 'All you have to do is cut a hole in the ice and put your tail down into it. You must sit there for as long as possible. Don't worry if your tail starts to sting a little-that means that the fish are biting. The longer you stay, the more fish you will catch. Then, when you are ready, give a strong sideways pull and your tail and all the fish will come free!'

The bear did exactly as the fox told him. He held his tail in the ice for a long, long time, dreaming of all the fish he would be able to eat for supper. But when he gave a strong sideways pull, his tail snapped right off! It had frozen in the icy water. And that is why the bear goes about with only a stump of a tail to this very day.

ဝက်ဝံအမြီး ဘာကြောင့်တိုသလဲ

ဆောင်းရာသီရဲ့တစ်ရက်မှာ ဝံပုလွေဟာ ဆင်းရဲပြီးကံဆိုးတဲ့ တံငါသည်ဆီကနေ ခိုးယူလာတဲ့ ငါးတွဲကြီးကိုကိုက်ပြီး အိမ်ပြန်လာသတဲ့။ လမ်းမှာ ဝက်ဝံတစ်ကောင် နဲ့ ဆုံမိတယ်။

“မင်း ဒီလောက်များတဲ့ငါးတွေ ဘယ်ကရလာတာလဲ” လို့ ဝက်ဝံက ငါးတွေကို သွားရည်တများများနဲ့ကြည့်ရင်းမေးတယ်။

“ငါ ဖမ်းလာတာပေါ့” လို့ ဝံပုလွေက ခပ်ကြွားကြွားဖြေတယ်။

“မင်း ဖမ်းလာတာဟုတ်လား၊ အရမ်းတော်တာပဲ။ ငါ့ကိုလည်း ဘယ်လိုဖမ်းရမလဲ သင်ပေးပါဦး” လို့ ဝက်ဝံကပြောတယ်။

“အိုး.....ဒါကအရမ်းလွယ်တယ်” ကောက်ကျစ်တဲ့မြေခွေးက ပြုံးပြီးပြောသတဲ့။

“မင်းလုပ်ရမှာက ရေခဲပြင်မှာ အပေါက်တစ်ပေါက်ဖောက်လိုက်။ ပြီးရင် မင်းအမြီးကို အပေါက်ထဲမှာချထားပြီး ခပ်ကြာကြာလေးနေ။ အမြီးက ထုံလာရင်လည်း မကြောက်နဲ့။ အကြာကြီးထားလေ ငါးများများရလေပဲ။ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ အားပြင်းပြင်းနဲ့ ဘေးကိုလိုမ့်ချလိုက်။ အမြီးမှာ ငါးတွေအများကြီး ပါလာလိမ့်မယ်”

ဝက်ဝံက မြေခွေးပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်တာပေါ့။ သူ့အမြီးကို ရေခဲထဲမှာ အကြာကြီးစိမ်ထားပြီး ညစာအတွက် ငါးတွေအများကြီးရဖို့ စိတ်ကူးယဉ်နေသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူလည်းဘေးကိုလိုမ့်ချလိုက်ရော ခဲနေတဲ့ရေထဲမှာ အမြီးက ညပ်ကျန်ခဲ့ပါရော။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ဝက်ဝံရဲ့အမြီးဟာ တိုတိုလေးပဲရှိတော့သတဲ့။

THE OSTRICH AND THE HEDGEHOG

ONCE UPON A TIME, THE OSTRICH AND THE hedgehog had a quarrel about which of them could run faster.

'Me, of course,' boasted the ostrich.

'Will you race against me?' asked the hedgehog.

'Of course I will,' laughed the ostrich. 'But you have absolutely no chance of winning!'

'We'll see,' said the hedgehog quietly.

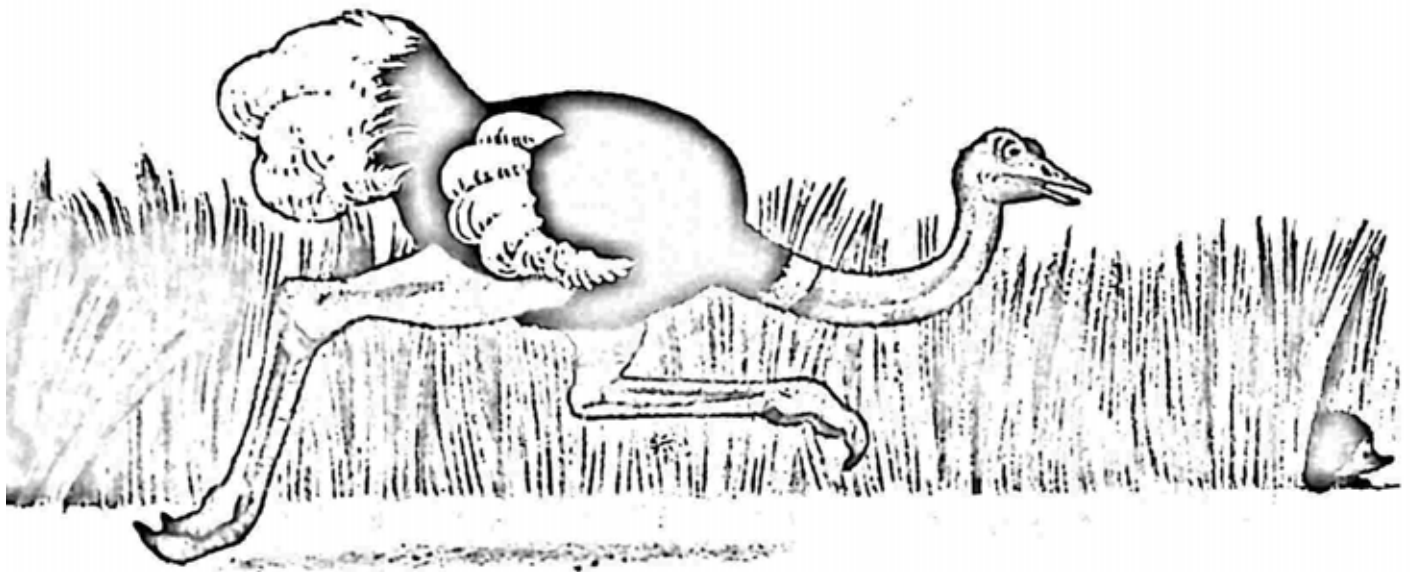
The next day, the ostrich and the hedgehog met at the barley field. 'One, two, three,' the ostrich counted, and as he said 'three', the race began.

The ostrich seemed to fly down the field with his giant strides. But just as he neared the end, up popped the hedgehog ahead of him. The ostrich couldn't believe it.

'Impossible!' he screeched angrily.

But there was no doubt that the hedgehog had won.

What the ostrich didn't realise, of course, was that one hedgehog looks much like another. While the first hedgehog began the race at one end of the field, his friend hid at the other end and popped up as soon as the ostrich approached.

ငှက်ကုလားအုတ်နှင့် ဖြူကောင် အပြေးပြိုင်ပွဲ

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ငှက်ကုလားအုတ်နဲ့ ဖြူကောင်လေးတို့ဟာ ဘယ်သူက ပိုအပြေး မြန်သလဲဆိုတာကို ငြင်းခုံနေကြသတဲ့။

“ငါက ပိုမြန်မြန်ပြေးနိုင်တယ်” ငှက်ကုလားအုတ်က ပြောတယ်။ ဖြူကောင် လေးကလည်း လက်မခံပါဘူး။

“ဒါဆို ငါနဲ့အပြေးပြိုင်မလား” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ငှက်ကုလားအုတ်က ရယ်မောပြီး “ရတယ်၊ ပြိုင်မယ်။ မင်း ဘယ်လိုမှမနိုင် ပါဘူး” လို့ ပြောတာပေါ့။

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့” ဖြူကောင်လေးက အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ပြော သတဲ့။

နောက်တစ်နေ့ရောက်တဲ့အခါ ငှက်ကုလားအုတ်နဲ့ဖြူတို့ဟာ ကွင်းပြင်ကြီးထဲ မှာ ဆုံတွေ့ကြတယ်။ ငှက်ကုလားအုတ်က “တစ်၊ နှစ်၊ သုံး” လို့ ရေပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တာထွက်ပြီး အပြေးစပြိုင်ကြတယ်။

ငှက်ကုလားအုတ်က သူ့ရဲ့ရှည်လျားတဲ့ ခြေထောက်တွေနဲ့ ကွင်းကို ခုန်ခုန် ပြီးဖြတ်ပြေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းတိုင်နားကိုနီးလာတော့ သူ့ရဲ့ရှေ့မှာ ဖြူကောင် ပေါ် လာပါရော။ ငှက်ကုလားအုတ်ဟာ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားတယ်။

ဒေါသတကြီးနဲ့ “မဖြစ်နိုင်ဘူး” လို့ အော်လိုက်ပေမဲ့ ဖြူကလေး အနိုင်ရ သွားတာတော့ မငြင်းနိုင်ဘူးတဲ့။

အမှန်တကယ်မှာ ငှက်ကုလားအုတ်မသိတာကတော့ ဖြူတွေက တစ်ကောင် နဲ့တစ်ကောင် တူကြတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ပထမ ဖြူက ငှက်ကုလားအုတ်နဲ့အတူ တာထွက်ပြီး ပြိုင်ပွဲစချိန်မှာ နောက်ဖြူတစ်ကောင်က ပန်းတိုင်နားမှာ စောင့်နေ ပြီး ငှက်ကုလားအုတ်ရှေ့က ပန်းဝင်သွားတာပါတဲ့ကွယ်။ ။

POOR ZIPPY

ONE MORNING RITA THE HEN HEARD A MOST peculiar noise. She looked round. Poor Zippy, one of her chicks, had pecked at a bean which had got stuck in his throat. At once, Rita ran to the cow.

'Oh, cow,' she pleaded, 'please give me some butter. My poor little chick, Zippy, has a bean stuck in his throat.'

'I'd be delighted to give you some butter for Zippy,' said the cow. 'But first, I'd like you to get me some hay from the haymakers.'

Rita ran to the haymakers. 'Please give me some hay for the cow,' she begged. 'If you do, then the cow will give me some butter for my poor little chick, Zippy, who has a bean stuck in his throat.'

'Of course we will,' said the haymakers. 'But first, we'd like you to get us some buns from the baker.'

Rita ran to the baker's shop. 'Mr Baker,' she gasped, for by now she was a little out of breath, 'please give me some buns for the haymakers. If you do, they will give me hay for the cow, who will give me butter for my poor little chick, Zippy, who has a bean

stuck in his throat.'

'I'll be glad to,' said the baker. 'But first, I'd like you to bring me some firewood from the woodcutter.'

'Please give me some firewood for the baker,' panted Rita when she found the woodcutter. 'If you do, then he will give me buns for the haymakers, who will give me hay for the cow, who will give me butter for my poor little chick, Zippy, who has a bean stuck in his throat.'

'I will give you some firewood,' said the woodcutter. 'But I'll need an axe from the blacksmith. I've lost mine.'

So off ran Rita again. 'Please give me an axe for the woodcutter,' she cried when she saw the blacksmith. 'If you do, he'll give me firewood for the baker, who will give me buns for the haymakers, who will give me hay for the cow, who will give me butter for my poor little chick, Zippy, who has a bean stuck in his throat.'

But the blacksmith needed iron to make the axe, so Rita had to run to the little people who lived under the mountain and looked after all the iron inside the earth. They carried a huge pile of iron to the blacksmith.

At once the blacksmith made an axe. The woodcutter used it to chop firewood. The baker lit a fire with the firewood and baked some delicious buns. Rita carried these to the haymakers who gave her some hay. And finally, the cow gave her some butter. Rita ran quickly to her poor little chick, Zippy, who swallowed the butter and the bean with it! Soon he was happily pecking about in the farmyard once again.

သနားစရာကြက်ပေါက်လေး ဇစ်ပီ

တစ်မနက်ခင်းမတော့ ကြက်မကြီး ရီတာဟာ ထူးခြားတဲ့အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်တော့ သူ့ရဲ့ ကြက်သားပေါက်လေးတွေထဲက ဇစ်ပီဟာ လည်ချောင်းထဲမှာ ပဲစေ့နှင့်နေလို့ အော်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလို ရီတာဟာ နွားဆီကိုပြေးသွားတယ်။

“မိတ်ဆွေနွားကြီးရေ...၊ ကျွန်မကို ထောပတ်နည်းနည်းပေးပါ။ ကျွန်မရဲ့သားလေးဇစ်ပီ လည်ချောင်းထဲက ပဲစေ့ကျအောင် မြို့ချစေချင်လို့ပါ” လို့ ရီတာက တောင်းပန်လိုက်တယ်။

“ငါ မင်းရဲ့သားလေးဇစ်ပီအတွက် ထောပတ်ပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပထမဆုံးမြတ်ရိတ်သမားဆီက မြက်နည်းနည်း ငါ့အတွက်တောင်းပေးပါ” လို့ နွားကြီးက ပြန်ပြောသတဲ့။

ရီတာဟာ မြက်ရိတ်သမားဆီကို ပြေးသွားတယ်။

“နွားကြီးအတွက် မြက်နည်းနည်းလောက်ပေးပါ။ ကျွန်မသားလေးဇစ်ပီ ပဲစေ့နှင့်နေလို့ သူ့အတွက် ထောပတ်နည်းနည်းလိုပါတယ်။ မြက်ရရင် ထောပတ်ပေးမယ်လို့ နွားကြီးက ပြောလို့ပါရှင်” လို့ ရီတာက ပြောတယ်။

“ပေးရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အတွက် မုန့်ဖုတ်သမားဆီက မုန့်နည်းနည်း ယူ

ပေးပါ” လို့ မြက်ရိတ်သမားက ပြန်ပြောတယ်။

ရီတာဟာ မုန့်ဖုတ်သမားရဲ့ မုန့်ဆိုင်ကို သွားတယ်။

“မုန့်ဖုတ်သမားကြီးရှင်...၊ မြက်ရိတ်သမားအတွက် မုန့်နည်းနည်းပေးပါ။ ဒါဆို သူကကျွန်မကို မြက်ပေးပါလိမ့်မယ်။ မြက်ကိုနွားကြီးကိုပေးလိုက်ရင် ကျွန်မသား လေးဇစ်ပီ လည်ချောင်းထဲပဲစေ့နင်နေတာကို သောက်ဖို့ ထောပတ်ရမှာပါ” လို့ ရီတာက အမောတကြီးပြောတယ်။

မုန့်ဖုတ်သမားက “ပေးချင်ပါတယ် ရီတာရေ။ အရင်ဆုံး သစ်ခုတ်သမားဆီ က ထင်းနည်းနည်းသွားတောင်းပေးပါ” လို့ ပြောတယ်။

ရီတာဟာ သစ်ခုတ်သမားကိုရှာတွေ့တဲ့အခါ မောပန်းနေတဲ့လေသံနဲ့ ထင်း အနည်းငယ်တောင်းတယ်။ ထင်းရမှသာ မုန့်ဖုတ်သမားဆီက မုန့်ရပြီး၊ မုန့်ကို ရမှ မြက်ရိတ်သမားက မြက်ပေးမှာဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ မြက်ရမှ နွားကြီးက ပဲစေ့ နင်နေတဲ့ဇစ်ပီအတွက် ထောပတ်ပေးမယ့်အကြောင်း ရှင်းပြတယ်။

“ငါ မင်းကို ထင်းပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ပုဆိန်က ပျောက်သွားလို့ ပန်းပဲဆရာဆီက ပုဆိန်ယူပေးပါ” လို့ ထင်းခုတ်သမားက ဆိုတယ်။

ပန်းပဲဆရာဆီ ရီတာရောက်တဲ့အခါ ထင်းခုတ်သမားအတွက် ပုဆိန်ပေးပါ လို့ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းပဲဆရာက သူ့မှာပုဆိန်လုပ်ဖို့ သံမရှိလို့ မလုပ်နိုင် ဘူးတဲ့ကွယ်။ ဒါကြောင့် ရီတာဟာ တောင်ရဲ့အောက်ဖက်မှာနေတဲ့ လူသေးသေး လေးတွေဆီကိုသွားပြီး မြေအောက်မှာရှိတဲ့ သံတွေကိုစုစည်းယူလာခဲ့တယ်။

သံကိုရတဲ့အခါ ပန်းပဲဆရာက ပုဆိန်တစ်လက်လုပ်ပေးတယ်။ ပုဆိန်ရတဲ့ အခါ သစ်ခုတ်သမားက ထင်းတွေခုတ်ပေးတယ်။ ထင်းရတဲ့အခါ မုန့်ဖုတ်သမား က မုန့်ဖုတ်ပေးတယ်။ မုန့်ရတဲ့အခါ မြက်ရိတ်သမားက မြက်တွေကိုပေးတယ်။ ရလာတဲ့မြက်ကိုစားပြီးတဲ့နောက် နွားကြီးက ထောပတ်ပေးတယ်။ ရီတာဟာ သားလေးဇစ်ပီဆီကိုအပြေးသွားပြီး ထောပတ်မျိုချခိုင်းလိုက်တဲ့အခါ လည်ချောင်း ထဲမှာ နင်နေတဲ့ပဲစေ့လည်း ကျသွားသတဲ့။ ဒီနောက်မှာတော့ ပဲစေ့တွေကို ကောက်ယူစားနိုင်ပြီဖြစ်လို့ ဇစ်ပီလေး ပျော်ရွှင်သွားပါရောကွယ်။ ။

